

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13.12.1967, sp. zn. 5 Co 425/67, ECLI:CZ:KSUL:1967:5.CO.425.1967.1

Číslo: 53/1968

Právní věta: Schopnost rozvedeného manžela živit se sám neurčují toliko jeho výdělečné schopnosti a možnosti, nýbrž i jeho majetkové poměry; ovšem v rámci úvahy, zda a do jaké míry je nutná výživa rozvedeného manžela zajištěna z jeho vlastního majetku, přihlédne soud i k celkovým poměrům rozvedeného manžela, k druhu jeho majetku, k účelu, jemuž je určen apod.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 13.12.1967

Spisová značka: 5 Co 425/67

Číslo rozhodnutí: 53

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Příspěvek na výživu rozvedeného manžela, Výživné, Výživné mezi manžely

Předpisy: 94/1963 Sb. § 92

§ 96

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 53/1968 sb. rozh.

Schopnost rozvedeného manžela živit se sám neurčují toliko jeho výdělečné schopnosti a možnosti, nýbrž i jeho majetkové poměry; ovšem v rámci úvahy, zda a do jaké míry je nutná výživa rozvedeného manžela zajištěna z jeho vlastního majetku, přihlédne soud i k celkovým poměrům rozvedeného manžela, k druhu jeho majetku, k účelu, jemuž je určen apod.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí nad Labem z 13. 12. 1967, [5 Co 425/67.](#))

Okresní soud v Teplicích uložil odpůrci rozsudkem z 12. 10. 1967, aby přispíval na nutnou výživu navrhovatelky (rozvedené manželky) od 1. 12. 1967 do konce května 1968 částkou 300 Kčs měsíčně; současně bylo odpůrci povoleno, aby zaplatil splatné částky výživného v měsíčních splátkách po 100 Kčs. Návrhu navrhovatelky nevyhověl soud potud, pokud žádala na příspěvku na nutnou výživu dalších 100 Kčs měsíčně (celkem 400 Kčs měsíčně).

Odpůrce se domáhal v odvolání zamítnutí návrhu. Tvrdil, že si navrhovatelka může opatřit prostředky na svou výživu vlastní výdělečnou činností a že má i peněžní hotovost (získanou po

rozvodu manželství prodejem bytového zařízení), kterou může použít ke krytí nákladů na své potřeby.

Krajský soud v Ústí nad Labem potvrdil rozsudkem z 13. 12. 1967 rozsudek soudu prvního stupně s tím, že odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelce dospělé výživné za dobu od 1. 2. 1967 do 31. 12. 1967 v úhrnné částce 3300 Kčs v měsíčních splátkách po 300 Kčs počínaje dnem 1. 1. 1968 pod ztrátou lhůt, běžné výživné od 1. 1. 1968 nadále vždy nejpozději k 15. dni každého měsíce předem.

Z odůvodnění:

Soud prvního stupně zjistil správně skutečnosti, rozhodné pro posouzení odůvodněnosti uplatňovaného nároku, a dospěl ke správným právním závěrům, když vyhověl návrhu v uvedeném rozsahu.

Spolehlivě bylo zjištěno, že nezletilá dcera účastníků, nar. 20. 6. 1964, jež byla pro dobu po rozvodu manželství rodičů svěřena do výchovy navrhovatelky, nemůže být vzhledem ke svému onemocnění a potřebě rekonvalescence umístěna v kolektivním výchovném zařízení (v jeslích, ve školce). Podle vyjádření lékaře je v zájmu zlepšení zdravotního stavu dítěte, které trpělo výraznými známkami dětské psychoneurózy, zvýšená individuální matčina péče v klidném domácím prostředí; možnost umístění dítěte v jeslích nebo ve školce přichází v úvahu nejdříve koncem května 1968. Ostatně to uznal i odpůrce po návštěvě lékaře a rozhovoru s ním.

Jestliže se za tohoto stavu věnuje navrhovatelka přímé péči o nezletilou dceru účastníků, je to v naléhavém zájmu dítěte účastníků a navrhovatelce nelze vytýkat, že je zatím z tohoto důvodu v domácnosti. Nadto Obvodní národní výbor - odbor pracovních sil v P. 10 ve své zprávě z 2. 3. 1967 sdělil, že není vhodná příležitost k časově omezené nebo domácí práci pro navrhovatelku k dispozici, a nebylo prokázáno, že snad navrhovatelka nevyužila nějaké konkrétní podobné pracovní příležitosti.

Vzhledem k tomu nelze přisvědčit odpůrci, pokud v odvolání namítal, že by si navrhovatelka mohla opatřit prostředky k úhradě svých osobních potřeb vlastní výdělečnou činností.

Při posuzování další námitky odpůrce, týkající se peněžní hotovosti navrhovatelky a možnosti jejího použití ke krytí nákladů na potřeby navrhovatelky, není bez významu písemné potvrzení matky navrhovatelky Z. R. a K. V. z 20. 5. 1967, podle něhož jim navrhovatelka po prodeji bytového zařízení vrátila takto získaných 24 000 Kčs na úhradu půjčky, kterou jí před její svatbou poskytli na zařízení domácnosti. Tímto potvrzením a potvrzením Stavebního bytového družstva občanů v P. 10 ze 16. 6. 1967 bylo navíc prokázáno, že Z. R. a K. V. vložili částku 24 000 Kčs ve prospěch navrhovatelky jako základní vklad na družstevní byt; členkou jmenovaného družstva je navrhovatelka od 26. 5. 1967.

Za těchto okolností souhlasí krajský soud s názorem soudu prvního stupně i v tom, že na navrhovatelce nelze spravedlivě požadovat, aby hradila své potřeby z uvedených 24 000 Kčs, jež získala po vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví účastníků prodejem bytového zařízení. Navrhovatelka si nově upravuje po rozvodu manželství své životní poměry; zatím bydlí s nezletilou dcerou účastníků v bytě své matky a jejího manžela. Jestliže podle spolehlivých výsledků řízení usiluje v této situaci o získání družstevního bytu a tak si hodlá znovu vybudovat vlastní domácnost, je částka 24 000 Kčs pouze přechodnou formou jejího majetku, určenou opět k získání bytu či bytového zařízení. Kdyby měla tento obnos vynaložit v současné době na svou nutnou výživu, byla by v tomto směru zkrácena, a to především proto, že pečuje o choré dítě účastníků, které jí bylo svěřeno soudem do výchovy. Ve srovnání s odpůrcem by byla výrazně znevýhodněna; jemu by totiž zůstal zcela zachován - se zřetelem k jeho výdělečné činnosti - veškerý majetek, který mu připadl z vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví a který má přibližně stejnou hodnotu.

Z toho vyplývá, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu, jmenovitě na celkové poměry navrhovatelky, na zdroj, z něhož získala peněžní prostředky a na účel, k němuž je určila, nemůže být navrhovatelce odepřen příspěvek odpůrce na její nutnou výživu toliko s poukazem na to, „že má 24 000 Kčs, které získala po rozvodu manželství prodejem bytového zařízení“.

Průměrný čistý výdělek odpůrce v období od května do října 1967 činil podle zprávy ČSD - Mzdové účetní skupiny v M. z 22. 11. 1967 1722 Kčs. Poněvadž tohoto výdělku dosáhl odpůrce i přesčasovou prací a plní zákonnou vyživovací povinnost k nezletilé dceři účastníků podle soudního rozhodnutí částkou 330 Kčs měsíčně, považuje i krajský soud za přiměřené, aby přispíval navrhovatelce od 1. 2. 1967 na její nutnou výživu částkou 300 Kčs měsíčně (§ 96 odst. 2 zák. o rod.).

Ježto nebyly prokázány ani jiné okolnosti, které by bránily přisouzení příspěvku na výživu (§ 96 odst. 2 zák. o rod.), a ježto i jinak - s výjimkou výroku o splátkách - odpovídá rozsudek soudu prvního stupně zjištěnému stavu věci a zákonu, byl v tomto rozsahu potvrzen.

Změnu v neprospěch odpůrce vyžadoval jen výrok o výši splátek, které krajský soud s ohledem na možnosti odpůrce a na účel, jemuž má příspěvek sloužit, zvýšil na 300 Kčs měsíčně; proto bylo odpůrci uloženo, aby v těchto splátkách zaplatil výživné přiznané za dobu minulou, tj. částku 3300 Kčs za dobu od 1. 2. 1967 do 31. 12. 1967.